

MUNKÁSSZÓ

DEMOKRATIKUS HETILAP

II. évfolyam. 2. szám.
Salgótarján, 1946. évi január hó 5

Ara: 500 pengő

Megjelenik minden szombaton
Szorkostérség és kiadóhivatal: Huszadi-utca 5 sz.

A békekötés küszöbén

Az elmúlt év végén boldog hírt röpitett világgá a sajtó, rádió, és minden olyan világszerv, melynek hivatása leverő, elszomorító, vagy felemelő, lelkesítő tudósítást közölni mindnyájunk számára: A nagyhatalmak külügyminiszterei a sikertelen londoni konferencia után sok más vitás kérdésben hozott döntés mellett megegyeztek a délkelet-európai u. n. csatlós államokkal kötendő béke időpontja kérdésében és ezek között a Magyarországgal kötendő béke időpontjában is. Még a hét folyamán elkezdik Londonban a békekötés tervezetét és legkésőbb május elején nyilvánosságra hozzák, hogy nyílt tárgyalás tárgyává tegyék az összes érdekelt államok számára.

Elérkezett tehát a nagyszerű pillanat, melyben feloldódik, vagy feloldódni kezd a három-évtizedes feszültség, mely az Osztrák-Magyar monarchia felbomlásának problémáján át a mereven egyoldalú páriszkörnyéki békekötéshez, a trianoni békéhez vezetett, majd ennek diktátumain át az imperiálista háborúba sodródáshoz, a végleges bukáshoz, felszámoláshoz és az egész probléma újból felvetődéséhez.

Nagyszerűnek kell neveznünk ezt a pillanatot, mert a nemzeti gyász három évtizedét van hivatva lezárni egy becsületes, igaz, emberi magyar jövő ígéretében. Majd négyszáz esztendeig éltünk a bécsi német elnyomás látszat békéjében, látszat egészségében, az egész Magyarország látszatában. A miénknél hatalmasabb erő „pártfogása” mellett gögösen hivalkodhattunk, fölényesen utasíthattuk vissza azokat az égető kérdéseket, melyekbe utóbb bele kellett bukunk. Ki bánhatja a mi történelmi jogainkat, határainkat, nemzeti életköreinket, ha igazságainknak olyan hatalmas pártfogója van mint a bécsi német császár? De aztán eljött értünk a valóság: a monarchia egységének erejének hamissága kiderült a nagy világozszeccsapásban és a

vidám császárság tüntével eltűntek a magyar illúziók is és helyükre a monarchiát alkotó nemzetépítő goudjai kerültek, közöttük a mi rettenetes gondjaink is az ország feldarabolása, a trianoni visszacsúgorodás más népek erősebb kiterjeszkedése mellett. És mi ekkor mit csináltunk? Beláttuk talán a négyszáz éves hazugságok illúzióját, elfogadtuk a tényleges valóságot olyannak, amilyenek mutatkoztak és meghajoltunk kérelhetetlen ereje előtt? Nem. Tovább éltünk tovább álmodtuk az illúziót és mintha mi sem történt volna, megteremtettük az emberi történet legesztelenebb irredentáját, hogy visszazerezzük azt az álmot, melyet már sem Szent István, se más országépítő hatalom végig nem mert volna álmodni.

A huszas években két bűntalált közös nevezőre: a páriszkörnyéki békecsinálók bűne, kiknek revanche-bosszúját sem a visszavonuló Amerika, sem az összeomlott cári orosz hatalom nem mérsékelhette és a magyar gentry-arisztokrácia bűne, mely ezer éves osztály-öntudatában multjának semmi hibáját, semmi fogyatékoságát nem volt hajlandó elismerni. E két bűn találkozásából nőtt ki a magyar irredenta hidrája, mely az ostobaság és gonoszság két évtizedén át legnagyobb ellenségünkhöz, a német hatalomhoz vezetett és az ő segítségével kevés híján népünk megsemmisüléséhez.

De a rettentő csapások alatt mégsem pusztultunk el, hanem meggyógyultunk. Ma egy új Magyarország áll a nagyvilágszínen előtt. Egy népi alapokra épült, demokratikus, józan, a világ más részeivel együttélő, együttthaladni akaró Magyarország. És ez a tény melyben a jövő boldog ígéretét látjuk és érezzük, nagy bizalommal tölt el bennünket. Mert meg vagyunk arról győződve, hogy Moszkvában, vagy Londonban nem komor bíránk ülnek, akik a mult összes bűneiért olvassák

ránk megsemmisítő ítéletüket, hanem barátaink, akik bennünk a megtérő tékozló fiút látják és nem elnyomásunkra, elszorvasztásunkra, hanem felemelésünkre, megmentésünkre törekszenek. A nagyhatalmak ma nem büntetni akarnak, hanem közös megegyezés és megértés alapján békét adni az oly nagyon békétlenné vált világnak. És mi izgatottan várjuk a döntést. Kérésünk kevés. Illúzióinktól megfosztott az idő, a hatalmi álmokat félredobtuk, nyitott szemmel, becsületes szívvel állunk szomszédaink, barátaink között. Nem kívánunk többet, mint az életet népünknek, azt és annyit, ami minden becsületesen dolgozó népet megillet. A szabad, önálló fejlődés lehetőségeit a gazdasági életben éppen úgy, mint a politikaiban. Ennyit akarunk országunk határain innen. És túl? Azokat az emberi jogokat, az emberi megbecsülésnek azt a mértékét, mely nélkül nincsen élet és nem érdemes élni: nemzeti kisebbségbe

kerülő véreink számára a szabad, sértetlen magyar fejlődés ugyanannyi lehetőségét, mint amennyit a mi országunk a saját polgárai bármelyikének megadhat.

Nem kívánságok nélkül indulunk a közeljövőben lezajló béketárgyalások felé, de hiszünk, hogy ezek a kívánságok és meghallgatásuk illőek egy sokat szenvedett, eléggé soha meg nem értett, kislétszámú, de az elért eredményeknél sokkal többre hivatott néphez. 1919 után egy még éretlen és éppen ezért silány vezetőkkel megvert nép nem lehetett a béke biztosítója és nem is volt az. Ma egy saját rettentő kárán tanult és őszintén emberi eszmékkel telített megújult magyar társadalom feltétlen biztosítója lehet és lesz a világ békéjének. Amit tehát nem kaphatott meg a 19-es magyar társadalom a béke rendezőtől, azt ma megkaphatja a mai és erős a hitünk, hogy valóban meg is fogja kapni.

V. Gy.

A Nemzeti Segély az országépítés tükrében

Egy év elmúltával meg kell emlékezni annak az intézménynek munkájáról, amelyet a Nemzeti Segély a főváros felszabadulásának ugyyszólván első napjától, serte az országban kifejtett. Még folyt az elkeseredett harc a náciizmus és a totális rendszerek bomlottagyú hívei ellen. A meggyalázott és hajmeresztő kapzsisággal kirabolt, kifosztott ország nyugati részén, még nyálalfeccskendező szájjal vonítottak a minden emberies érzésből kivetkőzött náci farkascsoportok és ebben segítségükre voltak a kergékóros nyilas banditák, akik saját hazájuk hulláin együtt ordítottak a farkasokkal.

A főváros lakói az ostrom elmúltával maradéktalan örömet éreztek a felszabadulás fölött. Megszűnt az állandó rettegés a sok légiriadó, az óvóhelyek, a bombázás és ágyuzás minden borzalma, de amikor előjöttek a légő pincékből, a pusztulás legszörnyűbb képét látták maguk előtt. A főváros romokban hevert, hidjai felrobbantva, mindenütt romok, törmelék, vas, téglák, üvegcserep, por, piszok, állati és emberi hullák tömegei. Az üzletek, a raktárak kifosztva. Tél. Hideg. Mi lesz ezzel a milliós várossal?

És ezekben a napokban alakult

meg a fővárosban a Nemzeti Segély. Segíteni! Segíteni! Ott ahol lehet, amennyire lehet. Emberfeletti feladat volt ez akkor. Vasút nem volt, ló, kocsis, autós ritkaság és mégis mintha a földből nőttek volna ki a segíteni akaró tömegek, a kommunista és a demokratikusan gondolkozó munkástömegek, az alföldi falvak és városok siettek a főváros segítségére. Itt volt nagy szerepe a Nemzeti Segélynek, amely minden kerületben több helyen is kirendeltséget szervezett és élelemkiosztással, gyermekek, agyak kihelyezésével, kórházbautalással, gyógyszeradományokkal enyhítette, a legjobban rászorultak szenvedéseit.

Azóta az intézmény az egész országra kiterjesztette áldásos működését. Minden nagyobb városban, így Salgótarjánban is megalakult a Nemzeti Segély szervezete, melynek az elmúlt évben kifejtett munkájáról kell beszámolót adni azoknak a számára, akik erről nincsenek tájékozódva és ilyenek sokan vannak.

1945 június havában alakult meg a helybéli Nemzeti Segély salgótarjáni elnöksége, amelyben helyet foglaltak az összes pártok, demokratikus szervezetek, hatóságok, egyházak képviselői

és az az elnökség választotta meg Vrasnyovszki Nándort, Timár Józsefet és dr. Reiner Arnoldot a salgótarjáni Nemzeti Segély munkájának intézésére.

Az intézmény rövid időn belül már széleskörű szervezetté nőtt a segítségnyújtás szolgálatában. Megindult a tagok beszerzése, az intézmény raktárának elegendő élelmiszerekkel, gyógyszerrel, stb. való ellátása, a szegények és rászorultak támogatása, melynek szemléltetésére elegendő az alábbi adatok felsorolása.

Rendszeres élelmiszertámogatásban részesült 1143 család, akik számára 2328 kg liszt, 1906 kg bab, 784 kg borsó, 1444 kg tengeri, 48 kg griz, 360 kg olaj, 1230 kg cukor lett kiosztva. A hazatérő hadifoglyok megsegítésére 151000 pengő készpénz, 2378 kg liszt, 1716 kg bab, 551 kg borsó, 1388 kg tengeri, 1620 kg olaj, 940 kg cukor és 17 kg 00 és liszt került kiosztásra.

A nyaralattási akció során 529 gyermek lett elhelyezve a hevesmegyei községekben, ahol 4-5 hétig volt részük a gondtalan nyaralás örömeiben. A mártírhalált szenvedettek hozzátartozói 2 és fél-3 méter rubaszövet, gyermekcipő és állandó élelmiszertámogatásban részesülnek.

A város szociális ügyosztályának és a napközi otthonok, stb. biteles tanúsága szerint nagyon áldozatos munkát fejtett ki a Nemzeti Segély a napközi otthonoknak, a rászorultaknak, betegeknek és gyászolóknak kiutalt nagymennyiségű élelmiszer, gyógyszer, kórházutalás és temetkezési segélyek kiadása során.

Külön kell kiemelni a salgótarjáni iparvidék összes munkásai között, a rohammunkára való serkentés céljából meghirdetett termelési versenyt, amelyben 15 első, 15 második és 15 harmadik díj volt kitűzve, amelyek a következőképpen lettek kiosztva: I. díjak: 15 szőr 120 cm nadrágszövet, 4 kg 00 és liszt, 3 kg bab, 5 kg tengeri II. díjak: 15 szőr 1 pár gyermekcipő, 4 kg 00 és liszt, 3 kg bab, 5 kg tengeri III. díjak: 15 szőr 1 pár cipőtalp, 4 kg kenyérliszt, 3 kg bab, 5 kg tengeri

A közeli és távolabbi falvak, bányatelepek munkásai is gyakran felkeresik a Nemzeti Segélyt, akik az otthoni üzemi bizottságok, vagy jegyzőségek igazolása alapján részesülnek segélyben. Legtöbbször a Lapujtóról és Karancsaljáról jönnek, mert ez a vidék nagyon sokat szenvedett a bombázásoktól.

Ha mindezekhez hozzávesszük a Nemzeti Segélynek a városi közkonyha és a karácsonyi kiosztás körül kifejtett munkásságát, úgy körülbelül hú képet adunk a Nemzeti Segély mibenlétéről és ennélfogva köszönettel kell fordulnunk azok felé, akik ezt a sokrétű, széleskörű szociális munkát lehetővé teszik.

Köszönet illeti elsősorban a Nemzeti Segély budapesti központját, mely tetemes élelmiszertámogatással segítette elő a salgótarjáni körzet munkáját. Köszönettel tartozunk a vállalatok munkásságának és értelmiségi alkalmazottainak, akik fizetésük egy részének a Nemzeti Segély javára való átengedésével teszik lehetővé az intézmény karitatív munkáját és végül a közhasznú munka komoly ígéretével kell köszönetet mondani a pártok vezetőinek, a szakszervezeti és üzemi bizottsági tagoknak, a hatóságok és szociális intézmények vezetőinek azért, mert az ő segítségükkel, ajánlásaikkal és igazolványaikkal alapján tudjuk adományainkat a legjobban rászorultakhoz eljuttatni.

Boldog új esztendő kíván a Nemzeti Segély salgótarjáni szervezete.

Gazdák! A beszolgáltatás nemzeti kötelesség!

Néhány szó kulturális életünkről

Történelmünk egyik legválságosabb éve végén, egyben új népi és szociális kibontakozásunk kezdetén röviden szólunk kell kulturális életünkről is. A népi örök felszabadulása megtörtént és lehetőség nyílt ezek kulturális érvényesülése elé is. Az életfenntartásának nehézségei, középosztályunk a demokrácia ellen hagyományos bizalmatlansága számos erőt elvont a kulturális élettől. Az értelmiség több, egyébként a közművelődésben értékesen felhasználható tagja nehéz helyzete miatt agyát csak táplálékkereső szervként használta, mint dicső az ormányát, kevés benső ösztönzést érzett és érez még most is, hogy a demokráciát a tudás és emberies gondolkodás kiterjesztésével előbbre vigye.

A Madisz, az első tömegszervezett lette meg a kezdeményező lépéseket. A jóakarát, a tanulniakarat itt megvolt, de a kevés nevelő erő, a diákság feletti befolyását féltő tanári kar, az értelmiség fiataljába bele nevelt lenézés az alacsonyabb „kaszatok” iránt, a munkásifjuság ebből folyó bizalmatlansága akadályozta meg itt a maradandó sikerek kivívását. — Mindazonáltal elindult a kulturális élet, a műkedvelők lelkesedéssel vették ki részüket ebben s az első komoly közművelődést szolgáló intézmény is életre kelt, a Madisz Szabadegyetem.

Ugy ez, mint a Szabad Liceum azt nyújtotta a közönségnek, amire szükségük van, de hiányát nem érzik. A Madisz egy komoly előadásával megmutatta az utat, de hát a háború után fellépő szórakozási és táncőrület a műkedvelő előadások, tarka esték sikerét rántotta magával. A komoly szemlélő megfigyelhette, hogy ezek színvonala igen változó volt. Egész versengési láz vett erőt a nyár folyamán a tömegszervezetek, a különféle egyesületek közötti esték megrendezésében.

Mindenütt tapasztalhattunk tehetőségeket, lelkesedést, de annál ritkábban pontos felkészülést, jó betanítást és főleg helyesen megválasztott darabot. A tiszta értékek világából pedig alig hoztak valamit. Lehet, hogy ezt a háborús kimerültség okozta. A művelzéshez munka és akarat megfeszítés kell.

A figyelem, az érzelmi beleélés, a képek belső szemléleti utánrajzolása mind munka. A szellem előkelő, öncélú kedvtelése, a független szabad energiák nemes játéka, a művészet nem talált otthonra. vagy ha otthona lett volna (Szabad Liceum), nem talált közönségre. Az értelmiség pedig csak 5 százalékban vette ki részét a nevelő munkából, pedig a munkásság tudja, hogy mit hisz valaki a demokráciáról, az airokból következik, hogy mit tesz a demokrácia és a haladás érdekében.

Tudjuk, hogy a nevelői karnak igen sok a baja és botrányos a helyzete, mégis kötelessége részt vennie mint a kulturális élet tulajdonképeni hordozójának nagyobb mértékben városunk fejlesztésében. A polgári énekkar s a május 1-i éneklő ifjuság kivételével a tarjáni középiskolák edes keveset tettek.

Ha már másutt nem, legalább a népi és egyházi művészetek érdekében kérünk valamit felmutatni. Az egyházzenei színvonal igen gyenge. A kitűnő acélgyári orgonát másra is fel lehet használni mint szerenádok pögyögtetésére.

A műkedvelő gárdák és megválasztott darabjaik színvonala örvédenesen fellendült. Külön ki kell emelni az acélgyáriakat, valamint a bánya- és pállalvai üvegyári Madisz

színházi társaságát. Feltétlenül szükséges, hogy városunk a művészetnek megfelelő otthont építsen és a közönség anyagiában is támogassa a komoly kulturális tervezettel fellépő szervezeteket. Alakuljanak meg az ifjusági énekkarok, a komoly munkásdalárda mellett egy vegyeskar, egységesített zenekar s nem utolsósorban a művészeknek és a szellem többi embereinek otthona, segítő szervezete, hol reméljük nagyobb számmal fog résztvenni a szellemi munkások éltapata demokrátiában, kulturális nevelésben és szereplésben.

Az eddigi fejlődés is figyelemreméltó néhány téren és minden reményünk megvan, hogy az eddig elhanyagolt munkásság a legkomolyabb irányban is óriási haladást tesz. Mindnyájunkban él a vágy a felsőbbrendű, tiszta értékek után s „amire vágyol, azt kitalálsz, amit kitaláltál, azt kívánod és amit kívánsz, azt végre megteremtéd.”

Magyarország a fekete kereskedelem sodrában

A Népszava írja: „Bizonyos, hogy fekete kereskedelem nemcsak a körülöttünk levő országokban, hanem mindenütt van Európában. Bizonyos azonban az is, hogy ez a fekete kereskedelem mindenütt összehasonlíthatatlanul kisebb, mint a nálunk burjánzó gazdasági utonállás, bizonyos az, hogy mindenütt súlyos kockázatot vállal a teketűző, míg nálunk szemérmetlen nyíltsággal fitogtathatja vagyonát és végül — ami a leglényegesebb, — bizonyos, hogy sehol a világban nincs olyan mérhetetlen őr a tisztességes emberek jövedelme és a gazemberek megszabta árak között, mint Magyarországon.

És ha tagadhatatlan is az a tény, hogy kevés ország van Európában, amely szerencsétlenebb áldozata lenne a háborúnak Magyarországnál, de ép annyira tagadhatatlan, hogy egyetlen ország nincs, ahol ennek az áldozatnak minden terhét egyedül a dolgozó osztályok viselik, mint ahogy viselik nálunk.”

Tűzoltók ujjeve

Az üzenetendő a tűzoltóságnak munkájával kezdődött. A Salgótarján Vidéki Takaréka és Hitelszövetkezet igazgatói irodája az épület kéményébe beépített sárgerenda lassu beégése következtében kigyulladt. A menyezet átégett és beszakadt, amikor az irodahelyiségekben senki nem tartózkodott. A tűzet a szomszédos vendéglő tulajdonosai fedezték fel. A tekritikusabb pillanatban amikor már a tűz a padlásra kezdett átterjedni. A városi tűzoltóság gyors beavatkozása megmentette az épületet a súlyosabb kártól, pusztulástól.

Alakuló gyűlés

Magyar Közalkalmazottak Országos Szabadszakszervezet helyi csoportja december hó 27-én d. u. 1/2 6 órakor tartotta alakuló gyűlését. Csada László állampénztári főtanácsos a szervezés megbízottja ismertette a szakszervezet alapszabályait, majd a szakszervezetben létesülendő szakosztályok mint gazdasági, szociális és kulturális osztályok rendeltetését, működését. Továbbá felhívta a kartársakat a tisztségek betöltésére. A gyűlés egyhangúlag választotta meg elnöknek Csada

László állampénztári főtanácsost, elnök-helyettesnek dr. Réthy Szabó Gábor járásbíró. A megválasztott elnök indítványokat terjesztett elő, a kartársak egyhangú helyesléssel elfogadták. A kartársak elhatározták, hogy minden szombaton az állami adóhivatalban összejövotelt tartanak az időszaki kérdések megbeszélésére.

Hegyi Zsigmond meghalt

A karácsony előtti napokban kaptuk a szomorú hírt, hogy Hegyi Zsigmond bányatisztviselő, a SBTC játékos, intézője, a Játékvezetők Testületének és a Mátravidéki Alosztálynak volt vezetője, Budapesten elhunyt.

Hegyi Zsigmondtól fájó szívvel veszünk búcsút, mert mindnyájan tudjuk, mi volt ő Salgótarjánban és mit jelentett a város sportéletében. Több tanultunk meg, hogy a futball-játékban technika is van, nemcsak rugás. Több tanultunk meg, hogy a Labdarugó Szövetségnek szabályai is vannak. Rőviden: Hegyi Zsigmond fektette le Salgótarján futball sportjának igazi alapjait, illetve ő irányította azt a helyes utra.

Sokat, ugyszólván mindent Hegyi Zsigmondtól tanultunk, neki köszönhetünk. És ha most mindnyájunk lelkében fel akarjuk eleveníteni mindazt, ami Hegyi Zsigmond volt, egyuttal utolsó, könnyes „Isten veled”-et mondunk mi, sportbarátok „Zsiga bácsi”-nak, a jó barátoknak és a kitűnő sportembernek.

László Imre.

— Magyar Közéletügyi Kirendeltség —
Salgótarján

Felhívás

Az 1945. évi december hó 15. napján érvényesített árak bejelentése tárgyában kiadott 32000/1945 K M sz. rendelet értelmében, minden olyan természetes vagy jogi személy, aki áruknak forgalombahozatalával, vagy gazdasági jellegű szolgáltatások vállalásával iparszerűen foglalkozik, köteles az 1945. évi december hó 15. napján érvényesített eladási áralt (díjait) jegyzékbe foglalni.

A jegyzéket azonos 3 példányban kell elkészíteni, azt a bejelentés időpontjának, valamint a három példány azonososságának igazolása végett, valamely postahivatalnál keletbéljegyzővel elátatni és annak egy példányát a területileg illetékes Közéletügyi Felügyelőségnek (a salgótarjáni járás területén lehet a Közéletügyi kirendeltségnek) ajánlott levélben megküldeni, vagy elismervény ellenében átadni, a második példányt az eladás szokásos helyén (üzlelben, műhelyben) jól látható helyen kifüggeszteni, a harmadik példányt pedig megőrizni.

E fenti rendelet a jegyzékek benyújtásának határidejéül 1945. december 31. napját jelölte meg.

Felhívom az érdekelteket, akik a fentieknek még nem tettek eleget, hogy a rendeletben foglalt kötelességeiket a legsürgősebben teljesítsék, amél is inkább, mivel a rendelet szigorú megtorlást helyez kilátásba annak megszegői és kijátszói ellen.

Salgótarján, 1946. január 2.

Jaurizky Sándor s. k.
közéletügyi felügyelő,
a kirendeltség vezetője.

Vennék új vagy használt íróasztalt.

Cím a Végh nyomdában.

Az értelmiségi Lenin

A szocializmus barátai és ellenégei között, legalább is magyarországon, minden bizonnyal túlnyomó többségben vannak azok, akik a szocializmust egy modern munkásmozgalomnak sajátlagos munkásügynékné, a proletárium kedves, vagy gyűlöletes osztálykérdésének tartják. Az ok nyilvánvaló: ez a leggyorsabb módja a közép, vagy felsőbb osztályú emberek szocializmust elutasító magatartásának, másrészt pedig a legközvetlenebb megnyilatkozási lehetősége az osztályöntudatra nem ébredt proletáriátus álosztályöntudatának. Nem a miénk a szocializmus, mert a munkásság használja fel politikai eszközként, mondja a bánt fordító középosztályú ember. Mit keres közöttünk a más osztályból származó értelmiségi, mondja a győzelem feltételeivel tisztában nem lévő proletár.

Az emberi kultúra történetének ebben a szocializmus történetének tárgyilagossá ismerője nagyon jól tudja, hogy mennyire hamis és mennyire veszélyes ez a felfogás. A szocializmus a proletárium szabadságának nagy, sőt egyetemes mozgalma. Nyilvánvaló tehát, hogy az alulról felemelkedő és szétváradó tömegek hitét, tudását, akaratát foglalja magában és viszi győzelemre. Nincs és nem is lehet megfelelőbb történelmi eszköze, mint a forradalmi proletáriátus. Azonban ennek dacára még sem egy osztály sajátja és nem osztály győzelmét van hivatva megtelejesíteni. A szocializmus az egész emberiség megváltásának tanát hirdozza magában, az emberiség nyomorának megszüntetésére hívja fel az emberiséget és az egész emberiség nevében üzen hadat minden olyan elvnek és gyakorlatnak, melynek megalkotottság, kizsákmányoltság, szolgátság a következménye.

A szocializmus az egész emberiséget, az egész világot behálózó, áthasonító, áthasonítani akaró gondolat, mely mint ilyen, először és aztán még sohaig és sok tekintetben még ma is, gondolat volt, gondolat maradt és gondolat lesz. Nem fogunk csodálkozni tehát, ha a történet lapjai arról igyekeznek meggyőzni bennünket, hogy a szocializmus nagyszerű gondolata legelőször nem egy művelten proletár-lelkéből származott meg, hanem a világ egyik legműveltebb, legelőkelőbb lelkű filozofusában, a görög Pláton lelkében. Ugyancsak nem fogunk csodálkozni azon sem, hogy mindmáig a szocializmusnak ugyszólván minden vezéralakja a mindenkorai értelmiségi szellemileg felső rétegeből származott és származásának bélyegét a magasröplű szellemiséget sobasem tagadta meg. Még ha a középkor szerzetes álmodozóira, Campanellára, Morus Tamásra vagy az utóbbi korok utópistáira, Saint Simonra, Babeufra, Owen-re, stb. gondolunk. De álljon előttünk a múlt és jelen határán a szocializmus két utóérhetetlen hősorsa: a jellegzetesen értelmiségi Marx és Engels, a forradalmi proletáriátus első két vezére, a tudomány olthatatlan szomjú kutatója, a gyakorlati, a politikai szocializmus tudományának halhatatlan megteremtője.

Egyet el kell ismernünk: Marx és Engels szocializmusa már nem az elszigetelődött értelmiség szocializmusa, mint a Plátoné, vagy Saint Simoné, éppen ezért egyenes ut vezetett őket a legalsóbb, de egyúttal legegységesebb, legszélesebb körű osztály, a forradalmi proletáriátus felé. Azonban ez az ut csak a csatlakozás, a közös gondolatban való egyesülés és nem a maradéktalan felolvadás útja volt. Marx és Engels szocializmusa egymásra tált forradalmi értelmiség és forradalmi proletáriátus és szétválaszthatatlan egy-

ségbe fonódott össze, de sem akkor, sem azóta nem olvadt fel a forradalmi értelmiség a proletáriátusban és a proletáriátus sem vált forradalmi értelmiséggé.

Mindkettő megmaradt a maga helyén, hogy különböző minőségű legyverekkel ugyanazon elérendő cél felé, egyazon uton haladjon előre. És ami a legfontosabb: a vezér, a vezető szerepét, vagyis a szocialista gondolatot, amely elsőrendű lényege a szocializmus gyakorlati létének, mindmáig ugyszólván változatlanul a forradalmi értelmiség tartotta és tartja fenn.

Az értelmiségi Lenin élete és munkássága ad leghezesebb példát e tétel igazságához. Lenin, az orosz értelmiségi középosztály gyermeke. Nemcsak jogot végez a szentpétervári egyetemen és állandó tisztelője marad a betűnek, a tudományoknak, nemcsak fáradságtalan kutatója élete végéig ugyszólván minden elérhető tudománynak, hanem bátor és szabad, kritikus és alkotó tudós egyéniség, aki mindenkor az igazság, az értelem, a tökéletesen pontos fogalmi analízis világosságában igyekszik nézni és látni a lét világát.

Gondolatainak gazdagsága, tisztasága, stílusának határozottsága és merében egyszerű szépsége mindenkit le kell hogy nyűgözzön, aki bármelyik írását a kezébe veszi. — Ez teszi ki Lenin életének egyik felét. A másik fél a proletár forradalom vezéréé, a gyakorlati szervezőé, a társadalom mélyében dolgozó emberé, proletáré a proletárok között.

Nagyon tévednénk azonban, ha azt hinnék, hogy ezen az arcvonalon Lenin feladta volna azt a kristálytiszta értelmiségi álláspontot, melyet az elméletben annyira gondosan követelt. Mindenekelőtt rávilágít erre híres mottója: „Nincsen forradalmi gyakorlat forradalmi elmélet nélkül.” Az értelem, a kiművelt gondolat jár elől és ehhez kell igazodni a lomba és gondolat-szegény gyakorlatnak és ami ezzel azonos jelentésű: a kiművelt embernek kell elől járni és ő hozzá kell igazodni annak a barcos tömegnek, mely az élet egyszerű küzdelmeiben nem jutott a tudás pislogó, de világokat megvilágítani tudó mécséhez.

Lenin egész forradalmi tevékenysége ennek a mottónak a jegyében folyt le. Ha végig tekintünk e gazdag élet pályáján, küzdelmeinek két alapirányát fogjuk észrevenni. Az egyik irány: a minden más társulásból és határokkal kiemelkedő, tisztán politikai jellegű szocialista párt megszervezése, a legforradalmibb elem, a munkás proletáriátus tulsúlyával; a másik irány pedig: az elmélet, a tudatossági a tiszta forradalmi értelem, a forradalmi értelmiség vezető szerepének kihangsúlyozása, kiemelése, az u. n. hivatalos forradalmárok élgárdájának megteremtése.

E két irány gyakorlati követésének kettős eredménye lett. Az egyik eredmény: az értelmi vonal, a forradalmi értelmiség tudatos egyesítése a proletár tömeggel, vagyis a szocializmus egyesülése a munkásmozgalommal, a másik eredmény pedig, ami bennünket most kiemelkedően érdekel: az önkéntes és önkéntelen, magától és bizonytalan utakon imbolygó munkásmozgalom megragadása és felémelése a vezérkar értelmiségi szintjére, vagyis a forradalmi értelmiség vezető szerepének végleges és visszavonathatatlan meghatározása.

Meghatározásaink sokakban bizonyára visszatetszést keltenek. Hogyan? kérdezik. A munkásság, a dolgozó

proletáriátus végre egyszer saját sora intője lehet, ez emberiséget végre maga vezetheti, az igazság az osztálytalan társadalom boldog jövőt építő útjára és még akkor is, itt is kölöncként kell cipelni nyakában az értelmiséget, mely évszázadok óta a riffinált elnyomás és kizsákmányolás eszközeit használta fel ellene? Vajjon nem eretnokség és történethamisítás az eléle meghatározásukhoz való ragaszkodás?

A kételkedőknek és megütközőknek csak egyet ajánlatok. Mielőtt itéletet mondának, vegyék elő a történelem nagy és kis könyveit, olvassák végig ízzen és tiszta szemmel a szocializmus történetét és meglagnak győződni állításaink igazságáról. És meglagnak győződni még egy dolgról. A szocializmus története csak egy szakasza az emberi történetnek és az egész emberi történet sziklaszilárd törvényei, igazságai benne is éppen ugy uralkodnak, mint a történet bármelyik más részében: az emberi kultúra életébe egyrészt, célt, átfogó tartalmat és eredményes pályafutást mindenkor nagy értelmi erők adtak és mindenkor ezek az értelmi erők küzdötték ki mindazt, amiért élni érdemes volt. Miért maradna ki ennek a nagy törtvénynek érvényességéből éppen a szocializmus, minden egyetemes kultúrtörökvének legnagyobbika? Éppen ezért vajon nincsen-e a szocializmusnak leginkább szüksége az értelem képviselőire, az u. n. értelmiségire?

V. Gy.

Sztalin leánya

Külföldi karácsonyi lapok oldalas tudósításokban számolnak be a hírről, hogy Sztalin néhány nappal ezelőtt nagypapa lett. — Szvetlana az öt évvel ezelőtt elhunyt második feleségének leánya gyermekkel ajándékozta meg a győzedelmes fővezért és a boldog megelégedettségben élő Orosz népet.

Szvetlana férjével együtt a Moszkvai Egyetem történelemtudományi karának hallgatója. — A Szovjetgondolásnak legnagyobb példadása tünik ki e tényből, hogy Sztalin leányát nem politikushoz, bankárhoz vagy gyároshoz adta feleségül, mint azt nálunk sajnos sokak még mindig a legtermészetesebbnek találják, hanem egyszerű diákhoz, akit az szeretett és életfársának választott, nem nézve egzisztenciális érdekeket, mellözve minden nagyravágyó hajlamot.

Az igaz, hogy a Szovjetunióban már a diák is kész „egzisztencia”, mert a kormányzat előre gondoskodik a nemzeti értékek fenntartásának érdekében a rátermettek és arra hivatottak legmegfelelőbb elhelyezéséről és anyagi javavadalmazásáról — Nem ugy mint nálunk a múltban, az a kevés és valóban csak egyéniszorgalomból és élniakarásból a nép rétegeből odakerült ifju tehetségigen sok esetben elveszett a származása miatt eléje állított akadályok tömkelegében és tanulmányaik folytatásához szükséges anyagi támogatások hiányában.

Voltak ugyan alapítványi helyek elég szép számban, de azok nem a nép fiainak, hanem kizárólagosan egyes kiváltságos „nemzetségek” vagy negyei „előkecségek” fiainak szellemi „továbbfejlesztését” szolgálták.

A demokracia elsőrangú feladata megnyitni a lehetőséget a nép fiainak széles rétege előtt, hozzásegítve tanulmányaik elvégzéséhez, illetve befejezéséhez.

Saját körünkből kitermelt tehetőségektől várjuk és kívánjuk magunk elé helyezni azt az értelmiséget, mely ismerve életünk minden oldalát hivatott lesz népi kormányzatunkat az

európai demokraciák színvonalára emelni.

Fenti közleményünkhöz fűzük hozzá ezt a kis epizódot:

Tavalyi születésnapjára Szvetlana mint az a diákleletben szokás néhány diákársát is meghívta a Kreml-be.

A meghívottak közül akadtak akik aggódván attól, hogy nem tudják magukat bejelenteni a környezetbe melyben a világtörténelem egyik legnagyobb embere él, távolmaradtak a benső családi kis ünnepeitől.

Midőn másnap Szvetlana kérdőre vonta őket elmaradásuk miatt a ök nyílt őszinteséggel vallották meg aggodalmukat. Szvetlana gyerekes naivsággal és közvetlenséggel válaszolt:

„Ugyan mitől tartottatok? hiszen nem volt ott senki más csak az én apukám és Molotov.”

Gólián B.

Zongora-tanárnő

kezdők és haladó k tanítását vállalja.

Kérem az érdeklődőket, hogy címüket a Végnyomdában leadják.

Néhány szó a „Vasgyáros”-hoz

Lapunk múlt száma részben a karácsonyi ünnepek szótakozásra ingerlő hangulata és ezért sok műkedvelő színjáték bemutatása, részben pedig bizonyos nem kellemes technikai okok miatt tulságosan tágot teret nyitott a szini kritikának. Most, ha egy ugyanakkor bemutatott szindarab, „A vasgyáros” előadásához fűzünk néhány szót, nem akarunk a rossz példaból gyakorlatot csinálni. Egészen más okok vezetnek a megszólalásra és megszólásra.

Igen tiszteletreméltó dolog szociális problémákkal foglalkozni. Jökent pedig az elnyomottak, az alantlevők érdekében. Ugyancsak tiszteletreméltó dolog szociális problémákat megvilágító itodalmi műveket mutatni, vagy mutattatni be. Azonban szociális probléma és szociális probléma között nagy, sőt veszedelmes különbsépek lehetnek. Példa erre éppen a „Vasgyáros”. Egy gazdagodó iparos sőt nagyiparos küzdelmeit mutatja be a magas arisztokracia ellen, melynek végén természetesen a „munka”, az egyszerű „tisztesség”, a nép emberének maradéktalanul emberi „becsülete” győz. Elhisszük, hogy a munkának, tisztességnek, becsületnek, a népnek kell győznie és hisszük is, hogy ő fog győzni, de nem ott, azon a vonalon, ahova Ohnet színműiro készsége vezet bennünket. Mert lehet, hogy komoly társadalmi külsörbség van egy herceg és egy vasgyáros között, bizonyára sok társadalmi probléma merülhet fel közöttük (jól tudjuk, hogy az elmult századok társadalmi problémáinak egy tekintélyes része éppen az arisztokracia és a polgárság küzdelmében vetődött fel és oldódott meg), de nem tudjuk, hogy mennyiben emberitb, magasabbabb a polgárság győzelme az arisztokracia jelett, mint pl. ennek ellenkezője? Igaz ugyan, hogy a polgárság hosszú ideig volt az arisztokracia kizsákmányoltja, azonban a szintű megírása idejében ez az állapot alaposan megváltozott. Hol volt ekkor már az arisztokracia attól hogy a polgárságot kizsákmányolni még csak meg is kísérelje? Ezzel szemben azonban a folyton gyarapodó tőke révén éppen a

polgárság lett a kiszákmányoló nem- esak a proletáriátussal, hanem épen az arisztokráciával szemben is [ha mást nem, hát a nemzeti korona aranyos csillogását zsákmányolta ki—összeházasodás révén]. Ki győz tehát a „Vasgyáros”-ban? A modern a legmodernebb kiszákmányoló, a proletáriátus veréből a múlt arisztokráciájának nimbuszából hatalmas nagyiparos, a tőke küzködő, de minden emberi értékét éhesen benyelő képviselője.

Mindazeket megmondolva, a „Vasgyáros” szociális problémája vajjon nem épen az ellenforradalom problémája, probléma, melyet épen a probléma pusztul el, hamisítatik meg?

A „Vasgyáros” helyett miért nem a „Takácsos”-at mutatta be a rendezőség?

—ss—

Parancs

Salgótarján város helyőrségének

Rendtartás és a katonai személyek ellenőrzése céljából Gozunszki hadnagyot az I. dandárparancsnok-ságtól Salgótarján parancsnokává kinevezem.

Elrendelem a következőket:

1. A katonai személyek szigoruan ellenőrzendők, hogy viseljék az előírt egyenruhát.

2. Nyilvántartást kell vezetni minden katonai személyről, aki a helyőrségbe érkezett és ellenőrizni, hogy az előírt időben elutazzanak.

3. Az érkező katonai személyek és alakulatok elszállásolásáról a városparancsnok gondoskodik.

4. Ha katonai személyek az utcán vagy közhalnyakán rendellenességet követnek el, a rend helyre állítása végett a városparancsnok intézkedjen.

5. Az olyan katonai személyeket, akiknek a városparancsnok nem adott elszállásolást engedélyt, elszállásolni tilos.

6. Megtiltom, hogy a város lakossága a legénységnek és az al tiszti karnak szeszes italt adjon. Ha katonai személyek rendellenességet követnek el, azt azonnal jelentsek a városparancsnoknak.

Salgótarján, 1945. dec. 27.

Helyőrség parancsnoktól: Tolmacev s. k. G. ezredes.

M. K. P. pártnapi előadók nevei:

Január 8. d. u. 5 órákor

Pártház: Hovanec Béla, Acélgyár: Dömötör Ferenc, Bányá: Kalas Zoltán, Forgács: Boros Antal, Somlyóbánya: Toldi István, Salgóhánya: Bojár József, Gépgyár: Blanár Sándor

Január 11. d. u. 6 órákor

Baglyasalja: Müller Pál, Zagyvapálfalva: Cserháti József

Szerkesztői üzenetek

K. A. Salgótarján. Hozzánk beadott nyilatkozatát, sajnos nem közölhetjük. A kérdéses ügy még nem fejeződött be, enneképpen helyreigazításra csak akkor kerülhet sor, amikor már az utolsó szó is elhangzott. Kötelezettségünknek tehát csak akkor tudunk megfelelni.

Salgótarján m. város adóhivatalától. 79/1946. sz. Tárgy: A lakásadó tárgyában kiadott rendelet ismertetése.

Hirdetmény!

A lakásadó tárgyában kiadott 12410/1945. M. E. sz. rendelet kivonatát az alábbiakban közlöm:

Lakásadó alá esik a lakás és minden más helyiség (üzlet, elárúsító bódé, iroda, rendelő, műterem, műhely, raktár, gyár, stb) használatát vagy bérlete.

Az, hogy a lakásadó alá eső helyiség a házádó alól állandóan, vagy ideiglenes mentességben részesül, az adófizetési kötelezettséget nem érinti.

A lakásadó fizetésénél a lakások és helyiségek után az 1945 évi házádó-kivétel során számításba vett nyersbázis, hasznonérték, illetőleg az 1939. évi szeptember hó 1-én fizetett házbér az irányadó.

A szabad bérmegállapítás mellett bérbeadott helyiségek lakásadó kiszámítása szempontjából az említett időpontot megelőző időben bérbeadott hasonló lakásokért és helyiségekért fizetett bérekkel történt összehasonlítás útján megbecsült bérek az irányadók.

Lakás céljára szolgáló helyiségek után járó lakásadó a meghatározott nyersbér, illetőleg hasznonérték

200-szorosa, ha a hasznonérték, illetőleg a bérlő által fizetendő nyersbázis nem haladja meg a havi 80 P-t,

300 szoros a hasznonérték, illetőleg a bérlő által fizetendő nyersbázis ama része után, amely havonként a 80 P-t meghaladja, de 120 pengőnél nem több,

400 szoros a hasznonérték, illetőleg a bérlő által fizetendő nyersbázis ama része után, amely havonként a 120 P-t meghaladja, de 180 P-nél nem több,

500 szoros a hasznonérték, illetőleg a bérlő által fizetendő nyersbázis ama része után, amely havonként a 180 P-t meghaladja.

Ha az egy szobából álló lakásban kevesebb mint két személy lakik, az előző bekezdés szerint járó lakásadót a hármadik és minden további személy után 20-20 százalékkal kell csökkenteni. Ugyanezt az eljárást kell alkalmazni a két szobából álló lakásnál is, ha abban négyenél több személy lakik, az ötödik és minden további személy után.

Ha a lakásban szobánként kétszemélynél kevesebb lakik, az 1 bekezdés szerint járó lakásadót annyiszor kell 20 százalékkal felemelni, mint amennyivel a lakásban lakók száma a szobák számának kétszeres szorzatánál kevesebb.

Ha a lakásadó fizetésére kötelezettek nyugdíján (nyugbéréen), kegydíján, tartásdíján vagy járadék szerű jövedelmén kívül más jövedelme nincs, ez a jövedelem havonta a XV. fizetési osztályba sorozott állami alkalmazottak mindenkori havi járandóságát nem haladja meg, feltéve, hogy lakás kétszobásnál nem nagyobb, lakásadóját a nyersbázis, illetőleg hasznonérték 50 szeresében kell megállapítani.

A lakás fogalma alá nem eső helyiség (üzlet, iroda, rendelő, műterem, műhely, raktár, stb) után járó lakásadó a meghatározott nyersbér, illetőleg hasznonérték

500-szorosa, ha a hasznonérték, illetőleg a bérlő által fizetendő nyersbázis nem haladja meg a havi 100 P-t,

1000-szerese, ha a hasznonérték, illetőleg a bérlő által fizetendő nyersbázis ama része után, amely havonként a 100 P-t meghaladja.

A háztulajdonos (hasznélvező) által használt helyiségek szintén lakásadó alá esnek.

A lakásadó összegének kiszámításáról a tulajdonos két azonos példányban szerkesztendő kiszámítási jegyzéket köteles összeállítani és azt a legkésőbb folyó évi január hó 15. napjáig kell a városi adóhivatalnál benyújtani. A jegyzékbe a lakásadó kiszámításához szükséges adatokat a tulajdonos vezeti be a jegyzék alapján havonként kiszámítja az esedékes lakásadó összeget. A kiszámítási jegyzéknek az egyes fizetésre kötelezettek vonatkozó adatait az érdekeltekkel a tulajdonos közölni köteles, ennek megtörténtét a fizetésre kötelezett köteles a kiszámítási jegyzéken a kelet feltüntetése mellett aláírásával elismerni.

A lakásadót a fizetésre kötelezettek minden hónap 5. napjáig kötelesek a tulajdonosnak megfizetni. A háztulajdonos pedig a bérlőktől beszedett adót a kiszámítási jegyzék betérjesztése mellett minden hó 8. napjáig a városi adóhivatalhoz bevizetni.

Ha a háztulajdonos a kiszámítási jegyzéket az előírt határidőben be nem nyújtja, a kivétel során megállapított lakásadónak 5 százalékát, ha pedig a bevallás beadására hozzátüntetett felhívásnak a kitűzött határidő alatt nem tesz eleget, a megállapított lakásadónak 10 százalékát fizeti bírság fejében, amelyet a városi adóhivatal egyidejűleg állapít meg.

Amennyiben a cselekmény, vagy mulasztás súlyosabb büntető rendelkezés alá — különösen az adócsalásra vonatkozó rendelkezések 21 §-a alá — nem esik és a cselekmény, vagy nem olyan, hogy a 19 § alapján bírsággal volna sútható, szabálytalanság miatt 5000000 (ötvenmillió) adópengőig terjedhető pénzbírsággal büntelendő.

Adócsalást követ el az is, aki abból a célból, hogy valaki a lakásadó alól egészen, vagy részben mentesüljön: 1. az adókiszámítási jegyzékben tudva valótlan adatokat vezet be, abból adóköteles vagyontárgyat szándékosan kihagy, a szobák számát, vagy az adóalapot szolgáló bérrel a valóságnál kevesebbnek tünteti fel, vagy pedig a lakás és egyéb helyiségek használatát, vagy megosztását, illetőleg a lakók számát nem a valóságnak megfelelően jelenti be.

A sikasztásra megállapított szabályok szerint kell büntetni a tulajdonost, a bérlőtől beszedett lakásadót az erre megszabott határidő alatt nem fizeti be.

A lakásadóra vonatkozó bővebb felvilágosítással a hivatalos órák alatt a városi adóhivatal szolgál.

Salgótarján, 1946. január 4. Polgármester helyett: Versényi adóügyi tanácsnok.

Pár szó az üvegyári karácsonyi előadáshoz.

Egy kissé késve, de szinte szívvel gratulálhatunk az üvegyári ifjú munkások és munkások „Arvácska” előadásához.

Kovács Irén, ki életében először játszott műkedvelő előadáson, nemcsak bájos egyéniségeivel és szép hangjával, hanem igazi rátermettségével elsőrangot nyújtott. Csak bátran előre Partnerne Griez Arnold férfiasságával és szép hangjával élmény volt. Az OS házaspár a régi megszokott tudásával igazi erőssége volt a kedves darabnak.

Müller Sándor mint rendező és színész elsőrendűt produkált. A semmiből tudott előadást adni. Megmutatta, hogy igenis minden külső segítség nélkül is lehet jót és szépet termelni.

A többi szereplők mind-mind tudásuk legjavát adták s így neveket külön nem is hozhatunk fel.

Csak bátran így előre.

A Szociáldemokrata Párt salgótarjáni szervezete 1946. január hó 6-án a moziban délelőtt 11 órákor

nagygyűlést tart.

A gyűlés szónoka:

Bán Antal

iparügyi miniszter.

Az „Egérfogó” bemutatkozó előadása

Koltay Imre „Egérfogó” című zenés vígjátéka, amint erről már lapunk múlt számában megemlékeztünk, ma kerül bemutatásra az Ipartestület színházának színpadán. Az előadást nagy és komoly érdeklődés előzi meg a közönség részéről. Koltay Imre régi színjátszó ember, a most bemutatásra kerülő vígjáték szívművelő bizonyára meg fog felelni az érdeklődésnek.

A tegnapi főpróbára nyilvánvalóan előlegezte nekünk mindazt a derűt, kellemes művészi élvezetet, melyben ma este a nagy közönség részesei lenni fog.

A műkedvelő szereplők szép munkát végeznek. De nem is várukok mástőlük, kedves régi ismerőseink ök.

SPORT

Néhány szó a SBTC-ről

Ha az ember rátekint az O. B. SBTC csoportjának őszi táblázatára és meglátja az SBTC helyezését, nagyon elszomorodik. Ez érthető is, hiszen a csapat nem szokott így szerepelni s ennek nem is lett volna szabad előfordulnia. Az nem meglepetés, hogy elvesztette a csapat a legjobb embereit, hiszen a szomszédos Dicsőgyőr és Szolnok csapata is ugyanúgy elvesztette a legjobbait, de ezek a csapatok nem ülték tétlenül és vártak hanem idejében utánanéztek megfelelő játékosoknak s most talán jobban szerepelnek, mint az elmúlt évben.

Az SBTC-ről azonban csak a fordítottját mondhatjuk. Szerződöttettek egy jó edzőt, de játékosokat nem. Az illetékesek azt gondolták, hogy van a SBTC-nek jó hírneve, csak ki kell menni a pályára és megnyeri mérkőzéseinek a javát s nem lesz itt semmi baj.

De nem így történt. Egy-két új játékosot igazoltak ugyan, de ezek nem ütnek meg a kívánt formát, s bizony nagyon gyengécskén szerepel a csapat. Ez viszont rányomta bélyegét a közönségre is, hiszen van most az embereknek elég gondjuk-bajuk, s azért mennek mérkőzésre, hogy egy kicsit kilendítsék magukat a nétközi gondokból, nem pedig, hogy minden mérkőzésen bosszankodjanak. Érthető tehát, hogy kevés a néző a mérkőzéseken. Ezen sürgősen segíteni kell az illetékeseknek, hiszen ez a szereplés könnyen végzetes is lehet.

Egy kis áldozattól nem szabad visszariadni, hiszen ha jó a csapat, akkor a közönség is megbábkul és minden mérkőzésen nagyobb és nagyobb számban jelenik, s ezzel a kis anyagi áldozat is megtérül.

Adja Isten, hogy rövidesen így legyen, s az SBTC a régi hírnevéhez méltóan szerepeljen ezt kívánjuk és el is várjuk.

—or—

A szerkesztésért és kiadásért felel: Dr. VASS GYULA.

Nyomatott Véghe Kálmán könyvnyomdájában Salgótarján, Fő-utca 66 szám.